



CATALAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
CATALAN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
CATALÁN A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Escriu un comentari sobre **un** dels textos següents:

1. (a)

El sol de l'última tarda

“Em veig abandonat en l'infinit,”

G. UNGARETTI

Naufregis

Dunes i l'aigua quieta, desolada.
L'aigua es mor entre gleves de sang presa.
Sobre la terra erma, descomposta,
ni gavines ni algues. L'últim sol
5 desplega el seu sudari des del nord
sobre un mar d'agonia. Tota l'ombra
posa al cel un tapís funerari:
un paisatge que jo desconeixia.
Com desconec el sol que em pren la vida
10 i aquest combat terrible que em separa
del temps que ja he perdut. Jo no sabia
que l'aigua era tan fosca. Estic ferida
d'una mort que m'empaita, venjativa.

Olga Xirinacs, *Llavis que dansen*, 1987

1. (b)

Entre dos equilibris

Si la vida fos un circ -qui gosaria dir realment que no ho sigui?- el pare seria com aquell animador que, al bell mig de la pista, va anunciant als espectadors allò de “més difícil encara!” Primer vam haver d’ajudar a fer les primeres passes. Després vam haver d’obrir sonorament la boca per animar la pronúncia de les primeres paraules.

5 El temps ha passat volant i ja som davant una petita bicicleta de dues rodes. El nen o la nena van aferrats al manillar i les seves mans semblen les urpes d’un ocell agafat al trapezi. El pare, sempre unes passes més enrera, anima a vèncer a crits, les silencioses i temibles lleis de la gravetat, de l’equilibri i de la cinètica. Ramon Gómez de Serna deia en una de les seves magistrals “greguerias” que les bicicletes eren les ulleres del paisatge. Una bicicleta de nen, amb el fill sempre a punt de caure, és el microscopi de la nostra paternitat amb prou feines reconeguda.

10 Quina contradictòria força ens porta a agafar el seient i al cap de poc temps impulsar-lo cap endavant! Ser pare és voler i doldre. Ens agradaria tenir els fills sempre a prop en constant equilibri, però al mateix temps els empenyem perquè vagin més lluny amb l’esforç de la seva pròpia velocitat, que ja mai més no serà la nostra. Fins ara anàvem al seu costat. Sabíem que una gambada adulta podria arribar més lluny que les seves petites passes. Però la bicicleta són les ales dels nens, és el giny de conquesta de camins desconeguts i de soledat en moviment.

15 Ensenyar a anar amb bicicleta és ofici de pares. Els donen un món perquè l’explorin a condició que mai no s’aturin perquè puguin tornar i explicar-nos totes les meravelles que han descobert i que s’han descobert. En aquests primeres moments en què el fill aprèn a anar amb bicicleta és, potser, l’única vegada en la vida del pare que ens sentim més feliços com més s’allunya de nosaltres.

Joan Barril, *Condicció de pare*, 1997
